

[Behnke]

arbejdsløse til at arbejde, så skal de hver arbejde i 8.000 timer svarende til 4½ år. Det går selvfølgelig ikke, og derfor har hovedbestyrelsesmedlem i Det Konservative Folkeparti Kristian Mogensen ret, når han påpeger, at ca. 300.000 offentligt ansatte skal ud og bruge deres kræfter og deres liv på noget mere fornuftigt end at være i den offentlige sektor.

Men ikke nok med det. Vi skal gøre arbejdstiden fri, så man selv kan bestemme, hvor mange timer man ønsker at arbejde den enkelte dag, den enkelte uge, det enkelte år. Vi skal åbne vore fabrikker og give adgang til de producerende erhverv hele døgnet rundt og sørge for at producere nogle varer, som kan betale for den store gæld, regeringspartierne og Socialdemokraterne igennem nu snart 20 år har pådraget Danmark. Der er ingen vej udenom. Der er ingen kære mor, der er ingen mulighed for at afslå at betale den gæld. Sådan er de faktiske forhold. Det kan ikke diskuteres, uanset hvilke initiativer de tre partier bag forslagene så ellers tager.

Når man så med de her forslag vil tage gode folk ud af arbejdsstyrken og sætte dem til noget så uproduktivt som f.eks. folkeoplysning, så tager jeg mig til hovedet. Havde der været tale om, at man skulle sende folk på kurser, hvor de hurtigt og effektivt kunne tilegne sig ny teknik og lære noget om, hvordan de udførte deres arbejde bedre, så havde det været en helt anden historie. Men her er der tale om, at man, i øvrigt så ofte man ønsker det, kan tage fri fra arbejde med såmænd 3 ugers varsel og meddele arbejdsgiveren, at nu møder man ikke på arbejde længere, og så kan man begynde at læse om klædedragter på Læsø før 1850, eller hvad folkeoplysningen måtte byde på af interessante tilbud.

Der er tale om, at man vil give folk fri fra arbejde til at lave det, som jeg vil betegne som hobbyarbejde, oven i købet i flere år. Og her er forholdet jo altså, at hobbyarbejde er noget, der tilhører fritiden, det er noget, man må bruge den tid, man har til rådighed efter sin arbejdstid, til og ikke arbejdstiden. Arbejdstiden er for kostbar, arbejdstiden skal bruges til at producere nogle varer, som vi kan sælge, så vi kan få vort land bragt i en ordentlig situation.

Det beskrives smukt, hvordan det ikke kun er arbejdsgiveren, der skal betale for den såkaldte betalte frihed til uddannelse. Men igen lever forslagsstillerne i en verden af trolde og feer,

hvor man med lukkede øjne nægter at se den virkelige verden med det store udbud af barske realiteter, som verden jo nu engang byder på. Sandheden er jo, at hvis det offentlige skal betale de beløb eller bare en del af de beløb, så bliver det skatteyderne, som må betale. Det bliver altså naboen, som skal betale for, at man kan holde fri i et par år, og det bliver naboen, som derfor skal gøre en endnu større arbejdsindsats for, at han eller hun kan tjene så meget, at der både er til dem selv og til en forhøjet skat.

Tingene hænger jo sammen, pengene gror ikke på træer som i denne Alice in Wonderland-verden, som de tre partier lever i. Pengene skal skaffes, og medmindre man da vil låne pengene ved ekstra gældsætning i udlandet, så kommer de kun ét sted fra, fra produktionserhvervene. Og produktionserhvervene vil man altså handicape ved at tage gode, flittige medarbejdere ud af produktionen og sætte dem på skolebænken, hvor de kan beskæftige sig med hobbyting.

Tingene hænger ganske enkelt sammen, og det er en direkte uforskammethed over for befolkningen, at man gennem naragtige forslag som disse her forsøger at bilde folk ind, at her går det godt, fru kammerherreinde, når virkeligheden er, at slottet står i lys lue, der er brand i det hele.

Skal der virkelig mænd med sorte mapper til, mænd fra IMF, der kommer og gør Danmark opmærksom på, hvor alvorlig vor gældssituation er, før det går op for forslagsstillerne, hvor langt landet rent faktisk er kommet ud i gælden?

Danmark skylder mellem 300 og 400 mia. kr. væk, og ikke nok med at vi skylder den enorme gæld væk, men den forrentes også, og det vel at mærke i et sådant omfang, at det kræver 150.000 industriarbejders årlige indsats bare at betale renterne på gælden. Det går selvfølgelig ikke længere. Vi skal have produktions- og eksporterhvervene tilført ikke alene kapital, som vi jo altså foreslår sker gennem skattelettelser, men også tilført personale, både gennem offentlige reduktioner og gennem fri arbejdstid, så man på den måde kan få varerne produceret til en billig og konkurrencedygtig pris og få dem solgt. Kun derved er det muligt at bringe Danmark op på sporet igen fra den muddergrøft, som flertallet her i Folketinget har kørt vognen Danmark fast i.